BLOED AAN ONZE HANDEN

BLOED AAN ONZE HANDEN

DE TRAGISCHE GESCHIEDENIS VAN DE KERK EN HET JOODSE VOLK

DOOR
DR. MICHAEL L. BROWN

Vertaling: Pieter Koen

Scholten Uitgeverij

Bloed aan onze handen
dr. Michael L. Brown
Vertaler: Pieter Koen

© 2022 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Eileen Rockwell en Marcin & Milou
Binnenwerk: Gewoon Geertje
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, januari 2023
ISBN: 9789083269627
NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Voorwoord bij de Nederlandse editie van 1992 7
Voorwoord bij de editie van 1992 9
Voorwoord van de uitgever bij de editie van 1992 11
Inleiding 13
Voorwoord bij de editie van 2019 21

1 De 'Endlösung' 25
2 Een verschrikkelijk, tragisch verleden 31
3 Een heerlijke rivier van zegeningen 47
4 Zijn rabbi's eigenwijs, koppig en trots? 59
5 Mirjam en Jakob, gewone namen uit de familie van Jezus 69
6 Slechte berichtgeving, vooroordelen en dweperij 83
7 Leugens, leugens en nog eens leugens! 113
8 De inquisitie is niet voorbij 147
9 De kruistochten, een zwarte bladzijde 161
10 Nog meer tranen 175
11 Zo dichtbij en toch zo veraf 183
12 Heeft God zijn volk in de steek gelaten? 193
13 Natuurlijke kinderen en kinderen van God 209
14 "Gij zult niet stelen!" 233
15 Een duivels plan 249
16 Leven uit de dood 263

Eindnoten 273

Voorwoord bij de Nederlandse editie van 1992

Geschreven onder tranen

Van alle boeken die er over Israël geschreven zijn, is 'Bloed aan onze Handen' van Dr. Michael Brown een van de indringendste die ik ooit gelezen heb.

Hij heeft het onder tranen geschreven en dat is in sommige hoofdstukken duidelijk merkbaar. De diepe bewogenheid die uit het boek spreekt, heeft inmiddels veel christenen diep aangegrepen. Het Hebreeuwse spreekwoord zegt: 'Ma she yotse mehalev nichnes et halev' - 'Wat uit het hart komt, vindt zijn weg tot het hart.'

'Bloed aan onze Handen' is niet alleen met een bewogen hart geschreven, maar ook qua feiten en historische gegevens uitstekend gedocumenteerd; dat maakt het lezen ervan extra de moeite waard. Dr. Michael Brown bouwt niet alleen op emoties, hij onderbouwt zijn betoog ook met talrijke voorbeelden uit de geschiedenis en haalt vele bronnen aan. Iedere christen die betrokken wil zijn met Israël, zou 'Bloed aan onze Handen' moeten lezen.

Ik ben blij en dankbaar dat de boodschap van dit boek nu ook in het Nederlands zijn weg kan vinden naar het hart van gelovigen.

Jan Willem van der Hoeven,
Jeruzalem, september 1993.

Voorwoord bij de editie van 1992

Van een goed boek wordt wel gezegd 'Ik kon er niet van afblijven.' Ik moet nu zeggen van Bloed aan onze Handen 'Ik wilde het wegleggen, wegstoppen, het niet lezen en niet over de kwesties nadenken' maar ik kon dat niet doen. De Heer stond het me niet toe. Het raakte me diep. Mijn onkunde – onkunde van de geest van het antisemitisme dat er in de Kerk geweest is en in zovele zogenaamde christenen in de geschiedenis. Ik was me niet bewust van de enorme vervolging door 'christenen' in de volken tegenover onze Joodse broeders in het verleden. Nu weet ik het – dankzij de grondige research door Mike Brown en onweerlegbare historische feiten.

Wat mij doet schrikken is dezelfde geest van antisemitisme in de kerk van vandaag onder sommige delen van het Lichaam van Christus.

Voorwoord van de uitgever bij de editie van 1992

Dit boek moest geschreven worden. Gelovigen uit de volken moeten weten wat het Joodse volk in de loop der eeuwen in de naam van Jezus is aangedaan.

Wij gelovigen uit de volken moeten beseffen welke pijn en welk lijden talloze zogenaamde christenen het Joodse volk hebben aangedaan. Alleen dan kunnen we beginnen te doorgronden wat voor pijn en verdriet zij van de kant van zogenaamde 'christenen' hebben moeten verdragen.

Hoewel veel van wat u gaat lezen niet kan worden toegeschreven aan gelovige christenen, kan een deel daarvan dat wel. Er is een alarmerende toename van antisemitisme te zien, zelfs onder christenen, niet alleen in de Verenigde Staten, maar ook wereldwijd.

We behoren onze verantwoordelijkheid in te zien om 'in de bres te staan' voor het volk dat nog steeds door God verkozen is. Oprechte voorbede is nodig voor Israël. Berouwvolle gebeden voor de oprechte christenen die zo'n haat in hun hart droegen of dat nog doen. We moeten vast besloten zijn om af te rekenen met een antisemitische houding in onszelf en anderen.

Verder behoren we elkaar eraan te herinneren voor de vrede van Jeruzalem te bidden, zoals de Schrift ons zegt te doen, zodat de heerlijkheid van de Heer de aarde zal vervullen en zodat bij Zijn komst er een Bruid is, bestaande uit zowel Joodse gelovigen als die uit de volken – in eenheid en vrede.

Inleiding

Hoe u dit boek moet lezen

In 1985 hield Richard Von Weizsaecker, de president van West-Duitsland en later van het verenigd Duitsland, een toespraak waarin hij het volgende zei:

> Het Joodse volk gedenkt en zal altijd blijven gedenken. Wij zoeken verzoening. Juist daarom moeten we beseffen dat er geen verzoening tot stand kan komen zonder te gedenken. Iedere Jood, waar ook ter wereld, draagt de herinnering aan miljoenen doden met zich mee. Dat komt niet alleen omdat het onmogelijk is zulke gruwelen te vergeten, maar ook omdat gedenken een onderdeel van het Joodse geloof is.[1]

Inderdaad, 'gedenken is een onderdeel van het Joodse geloof'. Steeds opnieuw beval God het volk Israël te gedenken en nooit te vergeten:

> *Gedenk* de dag dat gij voor de Heere stond bij de Horeb...
>
> *Gedenk* dat gij slaven waart in Egypte en dat de Heere uw God u uitleidde met een machtige hand en uitgestrekte arm...
>
> *Gedenk* wat de Heere uw God deed met de Farao en geheel Egypte...
>
> *Gedenk* hoe de Heere uw God u al deze veertig jaar leidde door de woestijn...

Gedenk wat de Heere uw God aan Mirjam...

Gedenk wat de Amalekieten gedaan hebben...

Vergeet het niet![2]

Deze les hebben wij, Joden, goed geleerd. De tragiek van onze geschiedenis staat onuitwisbaar in onze ziel gegrift. Maar er zijn anderen die niet kunnen gedenken, omdat ze gewoon niet weten wat er gebeurd is. De katholieke geleerde Edward Flannery zei het zo:

> De meeste christenen, zelfs zij die flink gestudeerd hebben, hebben geen flauwe notie van wat er allemaal in de loop van de geschiedenis met de Joden is gebeurd en wat voor schuld de Kerk daaraan heeft. Het is niet overdreven te stellen, dat juist die bladzijden uit de geschiedenis die de Joden blijvend gedenken, door de christenen uit hun (en de gangbare) geschiedenisboeken zijn gescheurd.[3]

Het is tragisch dat juist christenen - mensen die behouden zijn door een Joodse Messias, onderwijs van Joodse apostelen hebben gekregen, medeerfgenamen zijn van de Joodse geschriften en geënt zijn op de olijfboom Israël - bijna niets weten over tweeduizend jaar Joods lijden. In de afgelopen paar jaar heb ik de afschuwelijke hoofdstukken uit het verleden van mijn Joodse volk gelezen en herlezen. Ik was geschokt, verbijsterd en viel soms huilend in slaap. Maar op een bepaald moment legde God een brandende boodschap op mijn hart: de Kerk moet het weten!

Maar dat is alleen het begin. Het is juist de christelijke Kerk geweest ('christelijk' in naam, maar niet in houding...) die een groot deel van de ongelofelijk pijnlijke geschiedenis van Israël heeft geschreven; en niet met inkt, maar met Joods bloed. Tot op de huidige dag wordt de naam 'Jezus Christus' in veel Joodse gezinnen als een vloek gebruikt. De dierbare naam van de Heiland is een profane term geworden en besmeurd door het kwaad, dat degenen die zich naar Hem genoemd hebben in Zijn naam

hebben gedaan. Het wordt tijd dat wij, christenen, ons bewust worden van dit schandelijke verleden zodat er een heerlijke toekomst zal komen - voor Israël en de Kerk.

Tijdens het lezen van dit boek zult u af en toe de neiging krijgen het weg te leggen, omdat het te pijnlijk is. Maar de werkelijkheid moet tot ons hart doordringen! Want de enige manier waarop deze zonden tegen het Joodse volk uitgewist kunnen worden, de enige weg naar een echte wereldwijde opwekking, de enige manier waarop wij in staat zullen zijn de genade van God aan Israël kenbaar te maken, is door volledig schuld te bekennen. We moeten ons schamen voor onze 'christelijke' voorouders en ons met een gebroken hart bekeren. Of we nu rooms-katholiek of protestant zijn, er kleeft bloed aan de handen van onze voorouders.

Maar ook aan onze eigen handen? Zijn echte gelovigen in onze tijd verantwoordelijk voor de zonden van anderen uit vorige generaties die zich gelovig noemden? En in wat voor opzicht kleeft er bloed aan de handen van de *echte* Kerk? Dat zijn belangrijke vragen!

Het is een tragisch en historisch feit dat de uiterlijke, zichtbare Kerk Joods bloed aan haar handen heeft. Dit leeft zo sterk in de gedachtewereld van Joden, dat een Joods-orthodoxe schrijver in 1991 in een boek zei:

Een van de belangrijkste oorzaken van het lijden van de Joden in onze tijd, is de haat van christenen tegen hen en hun geloof.

Deze Joodse schrijver gelooft echt dat:

> ... het iedere (naam-) christen vanaf zijn geboorte wordt ingeprent, dat elke Jood medeverantwoordelijk is voor de dood van de Messias. Het is een feit dat het merendeel van de vervolging, de haat tegen onze godsdienst en de massamoorden op ons volk, door christenen over ons gebracht is. Daaruit blijkt dat het christendom de belangrijkste veroorzaker van het lijden van Joden was (Meir Simcha Sokolovsky).[4]

Wanneer u zich bij het lezen van de volgende hoofdstukken realiseert, dat dit voor veel Joden de enige kant van het 'christendom' is dat ze kennen, zult u geschokt zijn en afkeer en woede voelen. Ongetwijfeld zult u zeggen: 'Maar dat heeft niets met de échte Kerk te maken! En zo ben ík niet! Echte christenen zijn vol liefde, niet vol haat!'

Dat is aan de ene kant helemaal waar, want de Kerk die Joodse mannen en vrouwen afslachtte, kan niet anders dan een totaal afgevallen Kerk zijn. Daarom heb ik woorden als 'Kerk' en 'christenen' soms tussen aanhalingstekens gezet, iets dat u in het hele boek tegenkomt.

Aan de andere kant is het niet alleen de afgevallen Kerk die gezondigd heeft. De verdraaide theologie - en de hooghartigheid - van veel leidinggevende mensen binnen de echte Kerk, heeft meegeholpen de weg te banen voor het enorme 'christelijk' antisemitisme waarover u zult lezen. Dat moet de echte Kerk onder ogen gaan zien! Dat is de tweede reden waarom ik 'Kerk' en 'christelijk' soms tussen aanhalingstekens heb gezet. De houding en daden van veel mensen binnen de echte Kerk hadden soms weinig christelijks!

Terwijl Joden vreselijk leden, zelfs tot in deze eeuw, is het grootste deel van de Kerk onverschillig gebleven ten opzichte van de pijn van de Joden. Ook deze zonde moeten wij ons aantrekken. Verder woekert er in onze tijd ook antisemitisme onder christenen. Wij moeten ons van al deze dingen bekeren.

Ik ben ervan overtuigd dat een wereldwijde bekering van christenen met betrekking tot de zonden van de Kerk tegen de Joden in het verleden én het heden, zal leiden tot een wereldwijde bekering van Joden met betrekking tot de zonden uit het verleden én het heden tegen Jezus. Als de Kerk zich bekeert, zullen haar tranen de bloedvlekken wegwassen.

'Hoe kan ík mij hiervan bekeren? Ik houd toch van Israël en het Joodse volk?' vraagt u zich misschien af.

In de eerste plaats kunt u blijk geven van plaatsvervangende bekering door het tonen van berouw en het erkennen en afzweren van het antisemitisme van de 'Kerk'. De profeten van Israël toonden berouw over de zonden van het volk en verklaarden: 'Wíj hebben gezondigd', hoewel ze zelf misschien helemaal niet schuldig waren. Maar als het geestelijk overblijfsel namen ze plaatsvervangend de verantwoording op zich voor de vleselijke meerderheid en toonden berouw uit naam van degenen die gezondigd hadden. Datzelfde kunt u in deze tijd ook doen!

In de tweede plaats kunt u uw eigen hart onderzoeken om te kijken of er misschien bij uzelf een spoor van antisemitisme is. Misschien hebt u geen bewogenheid voor het Joodse volk in hun lijden en denkt u: 'Tja, het is hun eigen schuld!' (alsof al het lijden van de Joden zou voortkomen uit wat een menigte mensen zei in Matthéüs 27:25: 'Zijn bloed kome over ons, en onze kinderen!')...

Sliep u toen Joden werden afgeslacht? Doet de wereldwijde satanische samenzwering tegen Israël u niets? Voelt u zich, als u zelf niet Joods bent, soms bedreigd door het feit dat de Joden nog altijd het uitverkoren en geliefde volk van God zijn? We moeten zulke vragen eerlijk onder ogen zien. Er zit misschien meer onzuiverheid in onszelf dan we willen toegeven!

In de derde plaats moeten wij ons realiseren, dat zowel vroeger als in onze tijd een misleidend dogma christenen meehielp de deur open te zetten voor allerlei bloedige vormen van Jodenvervolging. Het feit dat deze leer heden ten dage nog voor een gedeelte verkondigd wordt, is het duidelijke bewijs dat de Kerk in onze tijd zich ook moet bekeren.

Met een sterke gedrevenheid en met de gedachte dat zowel Joden als echte christenen eigenlijk samen één volk vormen, stuur ik dit boek de wereld in. Dat ik de boodschap van dit boek zo krachtig wil doorgeven, heeft een simpele reden: Ook in onze dagen heeft Israël veel vijanden; vrienden zijn er maar weinig.

Het is moeilijk te begrijpen dat Amerika vriendschappelijk en vertrouwelijk omgaat met mannen als Hafez Assad, de president van Syrië. Zulke mensen hebben de totale vernietiging van Israël op het oog en zijn tot de tanden toe bewapend met de modernste wapens. De internationale druk op de Joodse staat neemt dagelijks toe.

Het is onbegrijpelijk dat de wereld overspoeld wordt met neonazistische computerspelletjes waarbij de speler die de meeste Joden martelt of doodt beloond wordt met een hogere rang in een vernietigingskamp. Een tiener in Oostenrijk zei: 'Te gek om Joden te vergassen!'

Hoewel het meer op een nachtmerrie dan op de werkelijkheid leek, schreeuwden de leden van de 'New York Blacks' (een straatbende) tijdens rellen in september 1991: 'Heil Hitler! Dood aan de Joden!' Ze plunderden Joodse winkels en synagogen, vernielden dingen op Joodse scholen en doodden zelfs een Joodse student, terwijl ze verschillende andere studenten verwondden.[5]

En toen al deze afschuwelijke dingen plaatsvonden, verkondigden christelijke leiders in hun gemeenten dat Israël als volk en land voor God zou hebben afgedaan. Dat is een grove leugen! Maar het is erger, en bijna onvoorstelbaar, dat sommige christelijke leiders voornamelijk bezig zijn om gelovigen te waarschuwen voor 'het kwaad, dat Israël heet'. Dit is echt geen verzinsel![6]

Wij moeten de duistere macht die in de Kerk aan het werk is ontmaskeren. Het is al erg genoeg dat de oude demonische macht van het antisemitisme in de wereld nog steeds gehoor vindt. Maar dat dit ook in de Kerk gebeurt, is ondenkbaar! God geve dat die slechte geest door deze generatie gelovigen uitgedreven wordt.

Dit boek is geschreven met een brandend (en vaak gebroken) hart, in de hoop dat Gods kinderen in deze tijd radicaal de zonden die de Kerk in het verleden heeft begaan, verwerpen. Dat zal verzoening brengen - verzoening

tussen de Kerk en het Joodse volk en verzoening tussen het Joodse volk en haar Messias.

Ongetwijfeld zal er, zowel aan christelijke als aan Joodse zijde, een controverse rond de boodschap van dit boek ontstaan.[7] Het enige dat ik de lezer vraag, is het boek met een open hart voor Gods aangezicht te lezen. Wat dat voor uitwerking heeft, is aan Hem. Ik hoop dat de bladzijden hierna u aanzetten iets te gaan doen!

Ik wil Chuck Cohen bedanken, een dierbare vriend uit de Times Square Church in New York, en mijn diepe waardering uitspreken voor Don en David Wilkerson, twee voorgangers die echte vrienden van het Joodse volk zijn en die me steunden bij de publicatie van dit boek. Ik ben veel dank verschuldigd aan de toegewijde broeders en zusters in Korea, die met volharding bidden voor de redding en het welzijn van Israël. Toen ik in oktober 1991 in Seoul was, werd het manuscript letterlijk doornat van de tranen, toen we samen baden en weenden. Ja, de vurige en bewogen gebeden van deze Koreaanse christenen zullen op een dag meehelpen om de eeuwige vreugde aan mijn Joodse broeders en zusters te openbaren.

Ik wil ook mijn dank uitspreken aan mijn oude vriend Rabbi William Berman, de man die mij twintig jaar geleden na mijn bekering aanspoorde (*dwong*, kun je beter zeggen) om Hebreeuws te leren. Van hem kreeg ik het eerste boek over de vreselijke geschiedenis van het 'christelijk'-antisemitisme. Hoewel hij het niet eens is met een gedeelte van de inhoud van *dit* boek, hoop ik dat hij de stem van mijn hart, en die van het hart van mijn Verlosser, zal verstaan.

Dat Gods heilige naam door dit boek verheerlijkt worde.

Michael L. Brown,

Maart 1992 (500 jaar na de verbanning van alle niet-gedoopte Joden uit Spanje).

Aan de lezer: vergeet de notities aan het einde niet. Als u de notities afleidend vindt, raad ik u aan eerst elk hoofdstuk zonder de notities te lezen en om het daarna nogmaals door te lezen met elke verwijzing die daarbij hoort. Veel van de notities bevatten namelijk belangrijke aanhalingen, illustraties en feiten die niet in de hoofdstukken staan.